

Arrest

nr. 218 931 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2013 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 31 juli 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 augustus 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 31 augustus 2017 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Verzoeker reageert niet op de oproeping in het kader van de asielaanvraag waardoor hij geacht wordt afstand te doen.

Op 6 november 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K.,

Voornaam: E. I.

Geboortedatum: 13.03.1985

Geboorteplaats: Douala

Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS: J.G. °(...)1992

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 06.12.2018.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ ARRO IEPER op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 gember 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een kind (N. M. K. G. C. °(...)2018) te hebben in België met N. M. D. die recht heeft op verblijf in België. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner en het kind van betrokkene kunnen altijd betrokkene gaan vervoegen in het land van herkomst. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

‘ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ’

Alhoewel de bestreden beslissing stelt dat er rekening gehouden werd met de bepalingen van dit artikel, is dit op een verkeerde, minstens een onvolledige wijze gebeurd.

Sinds september 2017 vormt verzoeker, zoals hogergesteld, een feitelijk gezin met Mw. N. M. D., geboren te Douala (Kameroen), erkend politiek vluchteling, en dit te 8900 Ieper, (...). Mw. N. M. D. is ingeschreven in het vreemdelingenregister, en is houder van een B-kaart (zie stuk 1).

Uit dit feitelijk gezin is op (...) 2018 een kind geboren, nl. N. M. K. G. C.. Verzoeker en zijn partner hebben op 29 augustus 2018 op het stadhuis Ieper laten weten dat verzoeker dit kind wenst te erkennen. Overeenkomstig art. 330/2 B.W. heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand laten weten dat het acteren van de akte van erkenning twee maanden vanaf de opmaak van de akte van aangifte van erkenning op 29 augustus 2018 uitgesteld werd, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten i.v.m. de motieven van de erkenning (stuk 2). Bij (ongedateerd) schrijven (stuk 3) heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand Ieper laten weten dat deze termijn van twee maanden met drie maanden verlengd wordt.

Dit houdt in dat er, overeenkomstig art. 330/2, 3e lid, B.W., uiterlijk op 29 januari 2019 een definitieve beslissing dient genomen te worden, zoniet dient de ambtenaar van de burgerlijke stand onverwijld de erkenning te akteren.

De Procureur des Konings heeft bijgevolg nog de tijd tot 29 januari 2019 om zijn bijkomend onderzoek te verrichten ; het is nogal duidelijk dat verzoeker tot op dat ogenblik in het land moet kunnen verblijven. Er dient met het hoger belang van het kind, waaromtrent de vraag tot erkenning ingediend werd, rekening gehouden te worden, wat inhoudt dat de persoon die het kind wil erkennen in het land aanwezig moet zijn teneinde de Procureur des Konings in staat te stellen zijn bijkomend onderzoek te verrichten.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Art. 3.1 van dit Verdrag stelt :

‘Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.’

Alhoewel de bestreden beslissing niet rechtstreeks op het kind N. M. K. G. C. betrekking heeft, is er onrechtstreeks een verband met dit kind, wat overigens duidelijk blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. In deze beslissing werd gesteld dat ‘de erkenning van dit kind door betrokkene nog in onderzoek is’. Het is duidelijk dat, als het Verdrag van New York stelt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, er minstens diende gewacht te worden totdat het onderzoek beëindigd is en er een beslissing genomen was geworden m.b.t. de vraag tot de erkenning van dit kind. Het feit dat de bestreden beslissing niet rechtstreeks op het kind N. M. K. G. C. betrekking heeft, neemt niet weg dat er met de belangen van dit kind rekening diende gehouden te worden.”

2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Art. 8 E.V.R.M. stelt :

'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoeker vormt reeds een jaar een feitelijk gezin met zijn partner N. M. D., die over een wettige verblijfstitel en over een B-kaart beschikt. Als verzoeker nu naar Kameroen zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, dient hij België voor een lange tijd te verlaten, en wordt er een eind gesteld aan de feitelijke gezinsvorming tussen enerzijds verzoeker en anderzijds zijn partner N. M. D. en zijn kind.

De bestreden beslissing stelt weliswaar dat de partner en het kind van betrokkene hem altijd kunnen gaan vervoegen in het land van herkomst, m.a.w. Kameroen, doch een dergelijke stellingname getuigt toch van enige wereldvreemdheid.

Overigens bestaat het gezin van verzoeker en zijn partner nog uit twee andere kinderen, nl. kinderen die deze partner had uit een vorige relatie, zodat er drie kinderen in het gezin zijn (zie attest gezinssamenstelling, stuk 4).

En last but not least is de partner van verzoeker een erkend vluchteling van Kameroense afkomst (zie haar B-kaart, stuk 1), zodat het haar zeker niet toegestaan is nog naar Kameroen terug te keren.

Er zijn in art. 8.2 E.V.R.M. weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch het bevel om het land te verlaten, in de huidige concrete omstandigheden van feitelijke samenwoning met een persoon die over een wettige verblijfstitel beschikt en moeder is van het kind van verzoeker, waaromtrent verzoeker al de nodige stappen gezet heeft om het te kunnen erkennen, valt niet onder deze uitzonderingen.

Indien men verzoeker, die reeds gedurende een jaar een feitelijk gezin vormt met zijn partner N. M. D., die over een wettige verblijfstitel beschikt, zou verplichten naar Kameroen terug te keren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, ware dit een grove inmenging in de uitoefening van zijn recht op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, temeer daar deze partner erkend vluchteling is van Kameroense afkomst, zodat zij dit land niet meer binnen mag. Dergelijke inmenging is een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M.

Er dient bijgevolg besloten te worden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, zodat deze beslissing nietigverklaard, minstens geschorst dient te worden."

2.4 De drie middelen worden samen besproken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er wordt verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privéleven en een gezinsleven met zijn partner en kind dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen

(EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Betrokkene verklaart een kind (N. M. K. G. C. °(...)2018) te hebben in België met N. M. D. die recht heeft op verblijf in België. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner en het kind van betrokkene kunnen altijd betrokkene gaan vervoegen in het land van herkomst. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Hieruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een partner heeft in België en een kind waarvan de vaderschapserkenning evenwel nog in onderzoek is. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat niet kan worden verwacht dat zijn partner hem vervoegt in het land van herkomst, nu zij over het vluchtelingenstatuut beschikt ten aanzien van Kameroen. Verzoeker gaat echter voorbij aan het motief dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties met zich meebrengt maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelt dat er op hem geen positieve verplichting rust: de vraag rijst immers of verzoeker zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor zijn gezinsleven. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft dat hij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als partner van mevr. N.M.D. die in het bezit is van een B-kaart. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken, kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven te handhaven. Verzoeker dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Verzoeker kan deze aanvraag ook vanuit het

buitenland doen. Bovendien stelt de Raad vast dat aan verzoeker geen inreisverbod werd opgelegd. Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Hij kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Wat de band met het kind betreft kan er wel een affectieve band zijn maar verzoeker bevestigt dat er nog geen juridische band bestaat met het kind. De erkenning van het vaderschap is nog steeds in onderzoek en verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van dat onderzoek op het Belgische grondgebied dient te verblijven.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en/of kind wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Het betoog dat hij voor lange tijd zal verwijderd zijn van zijn kind is hypothetisch aangezien het aan verzoeker zelf is om het nodige te doen om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen.

Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Waar verzoeker verwijst naar de procedure tot erkenning van het kind wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek.”* Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat de erkenning nog steeds in onderzoek is. In de nota merkt verweerder op dat niets eraan in de weg staat dat het onderzoek in het kader van de erkenningsprocedure op afstand zou kunnen plaatsvinden. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en het eventueel gezinsleven. In de mate verzoeker betoogt dat een effectieve terugkeer een negatieve invloed zou hebben op het kind laat hij na dit aan te tonen.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en tevens op algemene wijze verwijst naar voormeld verdrag, merkt de Raad op dat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten met welke belangen van het kind geen rekening zou zijn gehouden.

De schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

De drie middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN